

d ů v o d ů: Aby žalobní nárok s úspěchem mohl býti vymáhán, musela by žalobkyně prokázati, že v obchodě žalovaného byla jediné proto činnou, by společně se svým manželem na společný účet vydělávala, a že výdělek ten byl společným jich majetkem. Toho však žalující neprokázala. Z pouhé skutečnosti manželství a společného provozování živnosti nelze ještě souditi, že vyzískané jmění bylo společným majetkem. V projednávaném případě je svědky prokázáno, že žalobkyně v obchodě žalovaného pouze vypomáhala, a vyvodil z toho první soud zcela správně, že činnost žalobkyně byla pouze podřadnou a nepřesahovala rozsah povinností, uložených manželce dle §u 92 obč. zák. Nemůže proto svůj nárok z činnosti v obchodu žalovaného odvozovati, zvláště když platí dle §u 1237 obč. zák. domněnka, že, co vyzískáno za trvání manželského spoluzití, vyzískal manžel, kterouž domněnku žalobkyni zvrátiti se nepodařilo. Tím padá její nárok na zaplacení polovice kupní ceny nábytku koupeného dle jejího doznání z tohoto vyzískaného jmění. Ale ani ze slibu, i kdyby byl prokázán, žádný závazek vzniknouti nemohl, poněvadž slib bez skutečného odevzdání nemá účinku a notářského spisu zde není. O tom, že ku založení společenství jmění mezi manželi zapotřebí je smlouvy ve formě notářského spisu, nelze vzhledem k ustanovení §§ 1217, 1233 obč. zák. a zák. ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. z., pochybovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, poukázav k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 4208.

Nevyhradil-li si prodávatel věci při kupní smlouvě vlastnického práva, nemůže dodatečně bez nového právního důvodu k nabytí práva vlastnického si toto právo vyhraditi.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, Rv I 1333/24.)

Žalobce prodal dne 6. května 1922 družstvu F. pár koní a koncem srpna 1922 vyhradil si k prodaným koním vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny. Když žalovaná firma vedla proti družstvu F. exekuci na koně, vystoupil žalobce proti ní žalobou dle §u 37 ex. ř. Kupní cena za koně nebyla ještě úplně zaplacená. **P r o c e s n í s o u d** první stolice uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Výhrada vlastnictví se může státi jen při odevzdání věci, při kupní smlouvě na úvěr a jen tehdy vlastnictví nepřechází na kupitele až do zaplacení. Když se však výhrada ta, jako v tomto případě, při kupní smlouvě nestala, přešlo dle §u 1063 obč. zák. vlastnictví prodaných koní na družstvo F. a žalobce vlastnictví svého, třeba smlouva stala se na úvěr, pozbyl. Vlastnictví ke koním mohl žalobce znova nabyti, kdyby se původní kupní smlouva zrušila, jinou kupní smlouvou, a kdyby nastalo zpětné odevzdání koní. To však ani tvrzeno nebylo a jest pouze zjištěno, že družstvo F. poskytlo výhradu vlastnictví žalobci teprve až koncem srpna 1922 za to, že přistoupil ku zaplacení zbytku tržové ceny ve splátkách. Tím však žalobce práva vlastnického, již po-

zbytého, nenabyl, a proto schází již z tohoto důvodu hlavní podklad žaloby dle §u 37 ex. ř., opřené o vlastnické právo žalobcovo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu neprávem, neboť tento hovoří jak stavu věci tak i zákonu a odkazuje se stěžovatel na v podstatě správné důvody napadeného rozsudku. K důvodům těmto se ještě podotýká: Výhrada práva vlastnického žalobcem se nestala, jak nižšími soudy zjištěno, ihned při prodeji, dne 6. května 1922, jak žalobcem bylo tvrzeno. Odvolací soud správně vyložil, že, když výhrada ta se nestala při kupní smlouvě, přešlo podle §u 1063 obč. zák. vlastnické právo prodaných koní na žalovanou a žalobce vlastnictví svého pozbyl, třebaže se smlouva stala na úvěr. Vlastnictví si může vyhradit jen ten, kdo věc převádí, při převodu, pozbyl-li však vlastnictví, nemůže bez nového právního důvodu k nabytí práva vlastnického (§§ 380, 424 obč. zák.) si toto právo vyhradit. Takový nový právní důvod k nabytí vlastnictví tvrzen nebyl. Vše to, co dovolatel v tomto směru uvádí, mohlo by poukazovati nanejvýš k zajišťovacímu převodu po případě k pouhé tradici bez právního důvodu.

Čís. 4209.

Pokud jest směnečně zavázána veřejná společnost, podepsal-li směnku jeden ze společníků nikoliv přesně ve znění, jak jest znamenání společnosti v rejstříku zapsáno.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, Rv I 1343/24.)

Směnku, vydanou na firmu »Isaak P-as Söhne« přijal jeden z veřejných společníků, Hanuš P., v ten způsob, že přičinil na směnku akcept označením »Isaak P.« a připojil čáru. Proti směnečnému platebnímu příkazu, vydanému jak proti společnosti Isaak P-as Söhne, tak i proti jednotlivým veřejným společníkům, vznesli všichni žalovaní námítky, jimž procesní soud první stolice vyhověl a směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. D ů v o d y: Ze spisů obchodního rejstříku vyplývá, že firma Isaak P-as Söhne byla veřejnou obchodní společností, že v den připsání akceptu, 2. června 1922 a v den vydání směnky, 1. prosince 1922, Jack P., Hanuš P. a Lazar P. byli veřejnými společníky firmy, že každý z nich byl oprávněn k samostatnému zastupování firmy a že podpisování firmy se mělo dít vlastnoručním napsáním doslovného znění firmy jedním ze společníků. Dle čl. 114 odstavec druhý obch. zák. veřejná společnost nabývá práv i zavazuje se právními jednáními, jež uzavírá jeden z oprávněných společníků v jejím jméně, při čemž jest lhostejno, zda jednání stalo se výslovně jménem společnosti či zda vyplývá z okolností, že dle vůle smluvníků mělo se státi pro společnost. Dle podání ze dne 1. ledna 1918 měl Hanuš P. ovšem znamenati firmu